Kärlek i spårsnö vid Rocklunda *251 ord*

Söndag morgon 02.30. Promenad hem från nöjespalatset Klippan till Rönnby. Går ensam hem i nysnön som ligger vit och fräsch på marken. Vid Rocklunda möter jag dem. Spår i snön efter två par skor. Det ena paret rejäla herrskor, det andra ett par nätta damstövlar med liten klack. Hela vägen från stan till Rönnby följer stegen varandra. Ett herrsteg är lika med ett damsteg. Stegen i snön ligger hela tiden bredvid varandra med 25 cm emellan. Då och då gör stegen en liten vinglig rörelse – tillsammans. För avståndet dem emellan är hela tiden lika.

Det måste vara en form av kärlek. Spåren måste vara gjorda av en kvinna och man som gått tätt ihop på väg till stan. Personerna som jag möter i form av spår i snön, har en helt synkroniserad takt. Dom har vuxit ihop och har samma rytm. Man kan tro att de har anpassat sig till varandras takt i livet. Jag iakttar stegen som oförtröttligt följer varandra sida vid sida. Jag väntar mig att få se en liten stegklump med fötterna mot varandra som bevis för en paus i gåendet för att ge varandra en kyss.

De ensamma spåren ackompanjeras endast av harspår och mina egna. Vid Billsta viker de av och jag blir ensam om att göra spår i den i år, i Västerås, sällsynta nysnön.

Spåren i snön kommer att ligga kvar till morgonen då beviset för kärlek kommer att suddas ut av ett stort antal andra promenerande skor.

HANS SUNDGREN